

Arrest

nr. 73 815 van 24 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die allen verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 8 november 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 10 oktober 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, komen op 21 februari 2010 België binnen en dienen op 22 februari 2010 een asielaanvraag in.

Op 19 juli 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers gaan hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij de arresten nr. 50 923 en nr. 50 926 van 9 november 2010 de beroepen verwerpt.

Op 4 oktober 2010 dienen verzoekers elk afzonderlijk een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 november 2010 wordt de aanvraag van verzoekster ontvankelijk verklaard en wordt verzoekster in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 27 januari 2011 dienen verzoekers een aanvulling in.

Op 21 maart 2011 wordt de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 24 maart 2011 geeft de arts-adviseur haar advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van verzoekster.

Op 28 maart 2011 geeft de arts-adviseur haar advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van verzoeker.

Op 16 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond worden verklaard. Verzoekers gaan hiertegen in beroep bij de Raad die bij arrest nr. 70 027 van 17 november 2011 het beroep verwerpt.

Op 24 mei 2011 dienen verzoekers een aanvulling in.

Op 28 juni 2011 worden ten aanzien van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Op 6 juli 2011 dienen verzoekers een annulatieberoep in tegen deze beslissingen bij de Raad. De zaken zijn gekend onder de rolnummers 75 150 en 75 151.

Op 5 augustus 2011 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 28 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.08.2011 bij onze diensten werden ingediend door :

S., F. (...)

geboren te (...) op 28.10.1985

A., S. (...)

geboren te (...) op 14.04.1982

+ kinderen

S., F. (...)

geboren te (...) op 17.02.2011

S., S. (...)

geboren te (...) op 13.07.2008

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat de verzoeken onontvankelijk zijn.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 4° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

De ingeroepen elementen ter ondersteuning van de huidige aanvragen om machtiging tot verblijf van verzoeker S., F. en verzoekster A., S. werden reeds ingeroepen in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf d.d. 05.10.2010. Op datum van 16.05.2011 werden deze verzoeken ongegrond verklaard. Gezien er in huidige verzoeken geen nieuwe elementen worden ingeroepen, zijn de huidige verzoeken derhalve onontvankelijk.

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen ter kennis gebracht op 04.07.2011, en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“- Schending van het art. 3 EVRM ;

- Schending van het art. 9ter Vreemdelingenwet ;

- Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet – motiveringsverplichting ;

- Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

- Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur zoals de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel ;

- Manifeste beoordelingsfout.

4.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt onterecht dat de aanvraag van de verzoekende partijen niet ontvankelijk is.

4.2.

Artikel 9ter Vreemdelingenwet laat het de verzoekende partijen toe om in bijzondere medische omstandigheden de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België in te dienen.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat de aanvraag in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk is omdat de verzoekende partijen zich baseren op medische redenen die reeds het voorwerp uitmaken van een beslissing in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet.

4.2.1.

Het art. 9ter Vreemdelingenwet wordt hierna integraal weergegeven :

(...)

4.2.2.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een onjuiste toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden en medegedeeld.

Op deze wijze moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op aan de bevoegde overheid.

Er zit in het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken een advies van de adviserende geneesheer dat stelt dat zowel met betrekking tot de verzoekster mevrouw A. als ten aanzien van de verzoeker dhr. S. er geen medische argumenten zijn om te weerhouden dat er sprake is van een evolutieve medische problematiek.

Evenwel wordt het begrip ‘evolutieve medische problematiek’ op een betwistbare, beperkte wijze geïnterpreteerd.

Inderdaad, het is niet omdat een aandoening niet ten goede kan verbeteren dat het niet kan verslechteren.

Er kan effectief waargenomen worden dat de adviserende geneesheer enkel weerhoudt dat de ziekten thans gestabiliseerd zijn en dat er geen verbetering meer zou kunnen optreden.

Deze besluitvorming houdt dan ook ten onrechte geen enkel oordeel in over de mogelijkheid dat de gezondheidssituatie opnieuw verslechtert.

De verzoekende partijen kunnen dit besluit inderdaad terecht bekritisieren.

De verzoekende partijen hebben in de nieuwe aanvraag overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet de medische attesten voorgelegd dat zonder verdere behandeling de gezondheidssituatie van de verzoekende partijen ernstig zal verslechteren.

De verwerende partij is niet alleen bijzonder onzorgvuldig geweest, zij heeft ook nog eens een manifeste beoordelingsfout gemaakt.

Er kan derhalve eveneens besloten worden dat de motivering niet draagkrachtig is.

Immers kan een beslissing slechts draagkrachtig zijn wanneer deze duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393). Aangezien dit niet het geval is, dient de beslissing vernietigd te worden."

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing werd genomen om reden dat de door verzoekers ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen elementen niet nieuw zijn, maar reeds werden ingeroepen in het kader van de op 16 mei 2011 ongegrond verklaarde aanvragen om machtiging tot verblijf d.d. 5 oktober 2010.

De verwerende partij merkt verder op dat het argument dat verzoekers putten uit de mogelijke verslechtering van hun medische toestand een louter hypothetisch gegeven is dat niet nieuw is.

2.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de door verzoekers ter ondersteuning van de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 4 oktober 2010 elk afzonderlijk een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet

hebben ingediend. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat op 27 januari 2011 en 24 mei 2011 aanvullende medische getuigschriften betreffende de gezondheidstoestand van verzoekers per aangetekend schrijven naar de Dienst Vreemdelingenzaken werden verstuurd. Op 16 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vervolgens de beslissing waarbij voormelde aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werden verklaard.

De Raad stelt vast dat een nauwkeurige vergelijking van voornoemde aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet met de door verzoekers op 5 augustus 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, geen noemenswaardige verschillen oplevert. Inderdaad, net zoals in de aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 4 oktober 2010, beroepen verzoekers zich in de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen d.d. 5 augustus 2011 op dezelfde medische aandoeningen, met name verlammingen en belangrijke misvormingen na het doormaken van poliomyelitis op zuigelingenleeftijd. In het bijbehorend verzoekschrift herneemt de raadsman van verzoekers de in de medische getuigschriften van 8 juni 2011 opgenomen informatie en voert hij aan dat verzoekers nog steeds in behandeling zijn voor *“een medische aandoening”*. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing oordeelt dat *“[d]e ingeroepen elementen ter ondersteuning van de huidige aanvragen om machtiging tot verblijf van verzoeker S., F. en verzoekster A., S. werden reeds ingeroepen in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf d.d. 05.10.2010. Op datum van 16.05.2011 werden deze verzoeken ongegrond verklaard. Gezien er in huidige verzoeken geen nieuwe elementen worden ingeroepen, zijn de huidige verzoeken derhalve onontvankelijk”* en de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 5 augustus 2011 onontvankelijk verklaart overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

In de mate waarin verzoekers kritiek uiten op de adviezen van de ambtenaar-geneesheer van 24 maart 2011 en 28 maart 2011 en stellen dat het niet is omdat een aandoening niet kan verbeteren ze niet kan verslechteren, wijst de Raad erop dat deze grieven niet zijn gericht tegen de thans bestreden beslissing en derhalve geen uitstaan hebben met huidige procedure. De Raad merkt op dat verzoekers' kritiek louter betrekking heeft op de beslissing van 16 mei 2011 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf d.d. 5 oktober 2010 ongegrond werden verklaard en waartegen verzoekers reeds in beroep zijn gegaan bij de Raad. De Raad heeft dit beroep verworpen op 17 november 2011 bij arrest nr. 70 027.

Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

2.3.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424). Verzoekers tonen *in casu* niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

2.3.3 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij zich bij het nemen van huidige bestreden beslissing heeft gehouden aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat in § 3, 4° bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard *“[...] wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”*. Zoals hoger reeds gesteld, blijkt dat er geen noemenswaardige verschillen bestaan tussen de

aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 4 oktober 2010 en 5 augustus 2011. Bijgevolg getuigt het niet van onredelijkheid van de verwerende partij om te oordelen dat de aanvraag *in casu* onontvankelijk is. Zij had hiertoe immers de mogelijkheid op basis van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

2.3.4 Waar verzoekers ten slotte de schending aanvoeren van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, *BS* 19 augustus 1955, *err. BS* 29 juni 1961 (hierna: EVRM), laten zij na met concrete gegevens uiteen te zetten waarin de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoekers zetten de wijze niet uiteen waarop de door hen ingeroepen verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET